

ELO

TU

HANNA MERETOJA

LET

W
S
O
Y

Hanna
Meretoja
ELOTULET

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© HANNA MERETOJA JA WSOY 2022
ISBN 978-951-0-46891-3
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
PAINETTU EU:SSA

MERI AVAUTUU Elean edessä tiheänä tarinoista, mutta hän ei tiedä, voiko mikään niistä auttaa häntä nyt. Se säihkyi tyynenä auringossa ja voi silti koska tahansa kuohahtaa ja kääriä helmansa. Tänä iltana mustan veden äärelle syttyisi valojen nauha.

Näillä seuduilla on aina sytytetty merkkitulua. Merenkulkijat ovat tarvinneet opasvaloja löytääkseen maihin ja välttääkseen karikot. Saariston asukkaat ovat sytyttäneet tulia varoittaakseen toisiaan ja pitääkseen yhteyttä. Muinaistulien yönä, elokuun viimeisenä lauantaina, saaristossa muistellaan vuosisatojen halki ulottuvaa tulten ketjua. Tulen, veden ja valon juhla päättää kesän ja valmistaa pimeään.

Tänä iltana on vihdoin elotulijuhlat, joiden järjestämisestä Elea on haaveillut vuosikausia. Lähettäessään kutsut ystävilleen kuukausi sitten hän ajatteli, että tämä muinaistulien yö olisi erityinen: eristäytyneisyyden päättymisen, ystävyyden, meren ja pimeässä hehkuvien valojen juhla.

Nyt kaikki on toisin. Nyt hän toivoo, että tämä olisi vain yksi loppukesän päivä muiden joukossa: osa samana toistuvaa, turvallista vuoden kiertoa. Sen

sijaan hänet on syösty irti ajan kierrosta, kaikesta minkä hän luuli tietävänsä.

Hän on jälleen herännyt liian varhain ylivireään kiihtymyksen tilaan, joka on valvottanut häntä viimeviikkoisesta puhelinsoitosta asti – hetkestä, jolloin hänen aiempi elämänsä luhistui, kutistui piste-mäiseksi tilaksi ilman mennyttä tai tulevaa. Nyt hän herää joka aamu paljaan kauhun tunteeseen, yritykseen pitää vielä hetken loitolla tieto, joka saapuu väistämättä: häntä kuristanut painajainen ei ollutkaan unta vaan hänen uusi todellisuutensa. Se ei lopu.

Hän kävelee rantaan ja näkee meren makaavan aamuauringon hohteessa. Peilityynellä pinnalla kimmentävät hopeiset juovat, lähes läpikuultavat. Taivas kaartuu läkähdyttävän avarana. Vanhassa elämässään hän olisi tällaisena aamuna ajatellut: maailma on avoimeksi heitetty ja kaikki on mahdollista. Nyt tunne kaikkialle avautuvista mahdollisuuksista on vain kivulias muisto, uni joka on jo haihtunut, kun sen koettaa saada kiinni.

Tuuli työntää veden liikkeelle. Ensin pieniä poi-muja uneliaan veden pinnalla, sitten uudenlainen valppaus, liplatus, liike. Se tuntuu muistuttavan, että kaiken on muututtava, kauneimmankin kuvan särytävä. Pysyvää on vain liike. Ruhjoutuneen vedenpin-nan väreet tulevat kohti, kohti.

Elea lähtee kävelyllä rauhoittaakseen levotonta mieltään ennen vieraiden tuloa. Kaikkea tuttua ympäröi sitkeä epätodellisuuden tunne.

Saari on muuttunut kuten ympäröivä maailmakin. Hänen lapsuudenkesiään lumonnut vanha satumetsä kaadettiin jo vuosia sitten, mutta vieläkin sen tuho hätkähdyttää häntä. On kuin maisema olisi nyrjähäntänyt ja jätetty hankalaan asentoon, kuin joku olisi unohtanut korjata kohtalokkaan virheen. Ikivanhan kuusilehdon – sen sananjalkojen, ketunleipien ja rahkasammalten – tilalla on avohakattua ryteikköä, jossa on mahdoton kulkea. Ei ihme, että saari vaikuttaa umpimieliseltä, itseensä käretyneeltä.

Tietoisuus saaren muutoksesta leijuu Elean mielen taustalla. Etualalle tunkeutuvat samat toisteiset ajatukset hiekkatiehen hiertyvien askelten rytmissä.

Otamme niin paljon annettuna.

Oman elämämme, että se on meille annettu ja meillä on siihen oikeus, että se tulee aina olemaan tai ainakin kunnes saamme siitä kylliksemme, että sitä on ja riittää, tuhlattavaksi, nautittavaksi, yllin kyllin.

Maapallon, että se on meille annettu ja meillä on siihen oikeus, että se tulee aina olemaan tai ainakin kunnes saamme siitä kylliksemme, että sitä on ja riittää, tuhlattavaksi, nautittavaksi, yllin kyllin.

Ja vasta kun tärkein on vaarassa, näemme miten ihmeellistä ja haurasta kaikki on, miten loputtomasti meillä on menetettävää. Vasta silloin pysähdymme

miettimään, mitä voimme tehdä, vai onko jo myöhäistä.

Keskellä järkytystä eläminen on outo kokemus, Elea ajattelee. Yleensä sitä joko elää tai miettii elämää: on uppoutunut tilanteeseen itsensä unohtaen tai pohitii kokemustensa merkitystä tarkkaillen itseään etäisyyden päästä. Yhtäkkiä nämä kaksi olemisen tapaa syöksyvät yhteen, niiden välinen ero luhistuu. Hän on tässä, hänessä tykyttävän pelon jähmettämänä, runnellun metsäaukean laidalla, ja samalla näkee itsensä ulkopuolelta. Kuin putoaisi hiljaa, niin hitaasti, ettei voi olla varma liikkuuko lainkaan, ja samalla katselisi omaa putoamistaan, ei voisi tehdä muuta kuin katsoa jäykäksi jähmettyneenä ja näkisi kaiken piinallisen tarkasti kuin unessa, jossa ei pysty liikkumaan ja aika on hidastunut. Kuin jakautuisi ensimmäiseen ja kolmanteen persoonaan: olisi samaan aikaan minä ja hän.

Paahteista hiekkatietä kävellessään Elea on uudella tavalla tietoinen ihonsa läpitunkemattomuudesta, jänteidensä periksiantamattomuudesta ja luidensa kovuudesta, sitkeydestä jolla hänen sisäelimensä pumppaavat, huuhtovat ja puhdistavat hänen kehonsa nesteitä, sulavuudesta jolla hänen solujensa näkymättömän pienet ja jäsentensä hätkähdyttävän suuret liikkeet sulautuvat toisiinsa saumattomaksi liikesarjaksi. Hän tuntee maan painon syöksyvän jalkojaan

vasten. Kengät hankautuvat hiekkatiehen, sudenko-rennot syöksähtelevät ojan yllä, heinäsirot sirittävät tienpientareella. Elokuinen hellepäivä tekee tuloaan tulvillaan kuhinaa ja kypsymistä, ilma raskaana kukkien ja hedelmien täyteläistä tuoksua, jota sävyttää häivähdys mädäntyvien kasvinosien makeaa lemua.

Elea poikkeaa tieltä kuusikkoon kohdassa, jossa on vielä jäljellä vanhaa metsänpohjaa ja sen läpi kiemurteleva polku. Ikikuusten ryhmyisinä kaartuvat oksat suovat helpottavaa varjoa. Valo suihkuu oksiston läpi ja välkkyä läpikuultavissa vihreän sävyissä. Polulle on pudonnut puiden läpi hohtavia valolaikkuja. Kaukaa kantautuu meren loiske.

Pystymme näkemään asiat vain jotakin taustaa vasten, suhteessa johonkin, hän miettii. Mitään ei voi nähdä tyhjiössä, ilman jotakin mikä antaa nähdylle mittasuhteet, merkitysyhteyden, vertailukohdan. Ilon läikähdyn tuntea vain surun tai yksitoikkoisuuden taustaa vasten. Surun musertavuuden kokee vasta kun se suistaa raiteiltaan elämän tasaisen vakauden, toisiaan seuraavien päivien turvallisen jatkumon. Heräämme vimmaisesti eloon vasta, kun ymmärrämme kuolevamme.

Eleaa jännittää ystävien kohtaaminen. Tässä minä nyt olen, hän ajattelee: sama ja kuitenkin toinen. Onko hullua järjestää juhlat nyt, kaiken keskellä? Otto ehdotti niiden perumista, mutta Elea ei halunnut. Hänen on pakko jakaa ystäviensä kanssa tämä hätä,

vaikka se olisi vielä kuinka hahmotonta tai ehkä juuri siksi. Ilman yhteyttä toisiin millään ei ole merkitystä. Jos hän ei nyt pitele kaikin voimin kiinni toisista, hän suistuu sypsimään, nyt kun aika ei enää solju eikä kannattele häntä, ei enää sido tätä hetkeä menneeseen ja tulevaan, vaan pitää häntä jonkin peruuttamattoman reunalla, huojumassa ja horjumassa jalkojensa juurella ammottavan kuilun partaalla.

Kun Elea palaa mökin pihaan ja kävelee alas rantaan, vielä aamusta raikas tuuli hulmauttaa äkkiä kaiken vapaaseen leijuntaan, vaivattomaan painottomuuteen. Hän riisuutuu, ja hänen kuumaa ihoaan huuhtelee tuulenvire, samaan aikaan vilvoittava ja lämmin. Kun hän kävelee meren vilpoiseen, hohtavaan syliin, häntä hämmentää, miten kauhu ja toivo voivat läpäistä ihmisen jokaisen säikeen niin samanaikaisesti, niin läpikotaisesti.

ENSIMMÄINEN OSA: VIERAAT

*»Näyttää kuin koko maailma olisi virrannut ja
huojunut – maassa puut, taivaalla pilvet.»*

VIRGINIA WOOLF, *Aallot*

1

ELEA KOHOTTAAN maljan kohti taivaanlaella roihuaavaa aurinkoa. Meri säkenöi heidän ympärillään, kun he seisovat laiturinnokassa hymyillen kuohuviinilasit käsissään.

- Tervetuloa, ystävät, Elea sanoo.
- Tervetuloa, Otto säestää. – Ja terveydeksi.
- Merelle ja valolle, Salma ehdottaa.
- Elotulille, vastaa Matias.
- Viimeiselle kesäpäivälle, Aura sanoo.
- Vasta jälkikäteen tietää, mikä on viimeinen,

Otto mutisee.

Sanat saavat Elean hätkähtämään, mutta muut vain silmäilevät toisiaan uteliaan odottavaisina.

– Hyvä olla taas yhdessä, Aura sanoo. Matias nyökkyttelee hänen vierellään.

– Niinpä, on ollut ikävä teitä, Salma sanoo.

– Tuntuu juhlalta, että saa taas ylipäätään tavata ystäviä, Elea sanoo. Hän miettii, kuuluuko hänen äänessään pinnistely reippaus. Tietävätkö he jo? Ovatko he kuulleet jostain?

– Onneksi kaikki ovat pysyneet terveinä, Aura sanoo.

Elea ihmettelee, eikö Aura muista Salman menetystä. Veeran kuolemasta on jo lähes puoli vuotta, mutta vieläkin se tuntuu epätodelliselta.

He ovat hetken vaiti. He eivät ole olleet koolla niin pitkään aikaan, että on kuin heidän välilleen olisi kasvanut ruostetta. He näyttävät etsivän toistensa kasvoilta surun, väsymyksen ja vanhenemisen merkkejä, kuin peileistä, joihin saavat vihdoin katsoa, jos rohkenevat.

– Hurjan sinistä kaikki, Salma sanoo ja tähyilee ulapalle.

– Eikö meidän olekin tänään tarkoitus puhua merestä ja merikirjoista? Aura kysyy.

Elean lähettämässä kutsuissa luki: »Tervetuloa viettämään muinaistulien yötä Paraisten mökillemme. Tuomisten sijaan tuo mukanasasi itsellesi tärkeä meritarina ja valmistaudu kertomaan siitä.»

– Vähän jännittää, Matias myöntää. – En ole aikoihin keskustellut kirjallisuudesta kenenkään kanssa. Ja te olette tuollaisia kirjallisuusihmisiä.

Eleasta näyttää kuin Matiaksen poskille kohoaisi kevyt puna, mutta meren säihkeen häikäisemänä hän ei ole varma.

– Höpsistä, tässä ollaan ystävien kesken, Salma sanoo. – Ja ainahan me ollaan juteltu kirjoista.

Elea ajattelee heidän kiihkeitä väittelyjään opiskeluaikojen lukupiirissä, josta koko ystäväporukka sai alkunsa. He tapasivat joka toinen torstai vanhan tyttökoulun tiloissa toimivan Panimoravintola Kou-

lun viinituvassa. Salmaa ja Veeraa yhdisti intohimo runouteen, Matias ja Otto intoilivat itämaisestä ajattelusta, Schopenhauerista ja Nietzschestä, Elea ranskalaisesta eksistentialismista, Woolfista, Arendtista. Aura tuli myöhemmin mukaan Sylvia Platheineen.

– Matkalla tänne mietimme, onko tämä tarinointijuhla osa teidän henkiinjäämisstrategiaa, Matias sanoo. – Vetäydytään maaseudulle kertomaan tarinoita. Korona-Decamerone.

– Olemmeko firenzeläisiä ylhäisönuoria? Otto kysyy.

– Kyllä muutkin tarvitsevat eloonjäämiskeinoja, Elea sanoo.

– Mihin teidän nuoret muuten hävisivät? Aura kysyy.

– Iiris ja Elliot syöksyivät heti näyttämään metsämajan Aidalle, Elea vastaa.

Lapset ovat rakentaneet majaansa koko kesän maailmanlopun tunnelmissa. Sen maakellarissa on säilykkeitä monen kuukauden tarpeiksi. Heillä on suunnitelmissa yöpyäkin siellä kolmestaan.

– Hei, tuolla on jo sytytetty ensimmäinen tuli, Salma huikkaa ja osoittaa edessä siintävää saarta.

– Tästä se alkaa!

Salman riemastus tarttuu muihin, ja he yrittävät kilvan nähdä lisää tulia. Ilmassa on alkavan seikkailun tuntua mutta myös levotonta odotusta. On niin paljon sanottavaa, että vain vähän tulee sanotuksi, Elea ajattelee, mutta onneksi aikaa on koko ilta.

Alkuilta aukeaa heidän edessään, ja meren syvänteissä vesimassat vaihtavat hitaasti paikkaa.

2

MERI KATSOO tyynesti, kun kulkutauti leviää maanosasta toiseen. Vesi sitoo kiertokulkuunsa elävät ja kuolleet. Se soljuu omia reittejään, välinpitämättömänä ihmisten yrityksille kahlita sitä.

Maankamaran vavahtelu vaimenee, kun ihmisiä ja heidän kulkuvälineitään on vähemmän tärisyttämässä sitä. Rauha levittäytyy kallioiden uumeniin. Risteilyalukset jäävät satamiin. Meren yllä kajahtaa merilintujen moniääninen konsertti: vetten yli kiirii kiislan rähinä, mustalinnun vihellys ja sepelhanhen kurnutus, allin sointuisa laulu, haahkan kumea huuto ja merimetson karhea korina.

Meri kääntyy raukeasti kellumaan selälleen, kun suunniteltu elämä, se jota kohti ihmiset olivat menossa ja joka on huolellisesti luonnosteltu heidän kalentereihinsa, pyyhkäistään pois kertaheitolla. Elämä joka olisi voinut olla, jonka piti olla, heittää varjonsa sen elämän ylle, joka kehiytyy auki pieniksi kutistuneiden päivien toisteisena jatkumona.

Ihmiset katsovat kalentereitaan ja ajattelevat: tänään piti olla yökylä, työhaastattelu, häät. Kun elämä joutuu katkolle, huolellisimmatkin suunnitelmat raukeavat tyhjiin. Kukaan ei tiedä, toteutuvatko

ne vielä joskus. Vähitellen hahmotelmat lipuvat yhä kauemmas, kunnes lopulta epävarmuus hälventää niiden ääriiviivat niin, ettei niitä enää erota.

Ja siihenkin ihmiset tottuvat. He katsovat merta ja meri pysyy, horisontti siintää tasaisena viivana päivästä ja vuodesta toiseen. Vain valo vaihtuu, joka hetki. Vain valo ei ole koskaan sama.

3

KUN VIERAIDEN lasit alkavat tyhjetä, Elea lähtee hakemaan lisää juotavaa. Kävellessään talolle hän tajuaa, että vaikka hän haluaakin jakaa järkytyksensä ystäviensä kanssa, toinen puoli hänestä tahtoisi paeta, piiloutua, unohtaa. Puolet kuuluvat yhteen vaikeaselkoisella logiikalla, joka luisuu hänen ulottumattomiinsa.

Ihmisen osa on yhteyksien haparoiva hahmottaminen.

Elea astuu tyhjään olohuoneeseen: kulahtanut sohva, vuolukivinen takka, valon heijastus röpelöisessä ikkunalasissa. Pöydällä lojuu kuihtuneita kasveja, joita Elliot on prässännyt kasviotaan varten. Kirjahyllyt notkuvat vanhoja aarteita: öljylamppuja, kaarnalainvoja, seurapelejä joista puuttuu palasia. Jos mökki olisi heidän omansa, he sisustaisivat huoneen eri tavoin, mutta nyt sen viehätys on siinä, että se on säilynyt samanlaisena Elean lapsuudesta lähtien.

Hän miettii kaikkea mikä tulee yhteen ja kerrotaan, kun hän katsoo tuttua tilaa: sohvassa lukuhetket, peuhuleikit, löhöilyt ja hellimiset, rakastelut ja riidat, päivätorkkujen raukeus, hilpeän illanvieton eloisuus ja hiljainen ilta, jolloin hän koki olonsa oudon irralliseksi.

Jostain hänen mieleensä solahtaa lapsuuden sateinen iltapäivä, jolloin hän pyrähti olohuoneeseen ja äiti makasi kalpeana sohvalla. Elea ei ollut koskaan ennen nähnyt häntä loikoilemassa siinä, tomeraa, toimeliasta äitiä. Äidin oli pitänyt lukea heille satua, mutta nyt se sai odottaa. Migreeni on tuloillaan, äiti kuiskasi ja pinnisti kasvoilleen vaisun hymyn. Elean vatsa puristui kasaan kuin kipeä nyrkki. Hän halusi helpottaa äidin oloa, muttei tiennyt miten. Huone tuntui äkkiä kääntyvän kannoillaan. Elea syöksähti ulos, juoksi laiturille ja jäi siihen nuuhkimaan meri-ilmaa.

Muiston jälkimainingeissa hänen mielensä reunamille ilmaantuu hetkiä, jolloin huoneen hengityksen rytmi vaihtuu, kun ihmisiä tulee tai lähtee. Vieraita seisoskelemassa ikkunan edessä lasten syntymäpäiväjuhlien rippeiden äärellä, naapurin kalastajaukon piipahdus kahvilla. Nyt hiljaisen olohuoneen seinällä väreilee aurinko. Valon liike ja helke ei hetkeksikään pysähdy.

Elämä laskostuu hänen ympärilleen repaleisena kudelmanä, jota kudotaan ja puretaan samaan aikaan. Muisti punoo merkityksellisiä hetkiä yhteen, unohdus purkaa lankaa, avaa solmuja, peruu yhteyksiä.

Kaiken väliaikaisuuden ymmärtää koko ruumiil-
laan vasta silloin, kun menneisyydestä tulevaisuu-
teen ulottuva ajallinen kaari, koko tulevaisuushori-
sontti, äkkiä luhistuu ja jää vain pistemäinen hetki
tässä ja nyt, musta aukko, josta ei löydä ulos. Tätä
siis on ruumiillinen tietäminen. Elea tajuaa, että hän,
joka on tutkimuksissaan pohtinut kertomusten ja
elämän hiertymäpintoja, on elänyt koko aikuisikänsä
teoreettisten ja filosofisten kysymysten riivaamaa elä-
mää. Nyt hänen koko olemassaoloaan järkyttää konk-
reettinen fyysinen uhka, joka pakottaa hänet kohtaa-
maan oman olemisensa materiaalisuuden, sen sietä-
mättömän tuhoutuvaisuuden. Maailmassa olemisen
ruumiillisuus on leimannut hänen teoreettista ajat-
teluaan, mutta abstrakti tieto eroaa ymmärryksestä,
joka nousee ruumiin sopukoista, veren kuohunnasta
hänen suonissaan, huljahduksista hänen vatsassaan.

Kaiken epätodellisuuden keskellä todellisinta ovat
voimakkaan ruumiilliset liikahdukset tässä ja nyt. Jot-
kut niistä voi nimetä – ahdistus, pelko, toivo, epäusko.
Mutta niissä on pimeyttä, joka pakenee kieltä. Tyh-
jyyttä kumisevaa kauhua, joka etenee sykäyksit-
tään selkärankaa pitkin. Pakokauhu, kun herää yön
pimeimpänä hetkenä tunteeseen, että jotakin kou-
ristavan pahaa on tapahtunut, peruuttamattomasti.
Miten hän osaisi puhua siitä muille?

Viime kuukausien hiljaiselon täyttämänä päivinä
Elea on tullut uudella tavalla tietoiseksi ruumiissaan
aaltoilevasta ristivedosta yksin olemisen ja yhteyden-

tarpeen välillä. Edes hänen kaltaisensa omaa rauhaa tarvitsevat eivät yleensä ole täyserakkoja, vaan elävät sosiaalisen kanssakäymisen aallokossa. Sosiaalisuuden vuorovesi huuhtoo heidän ylitseen ja sitten vetäytyy.

Nyt ravitsevan vaihtelun tilalla on eristyneiden päivien yksitoikkoisuus. Heidän itsepintaisena seuralaisenaan on tylppä käpertyneisyyden tunne, joka kumpuaa alituisesta yksinolosta. Kun omille ajatuksille ja tunteille ei saa kaikupohjaa toisista, elämä käy yksiulotteiseksi, kolkoksi, steriiliksi.

Se, minkä vuorovesi on pitänyt elävänä, alkaa vähitellen jähmettyä ja menettää tuntonsa.

4

ELEA PYSÄHTYY hiekkarannalle ja katsoo vieraita, jotka seisovat laiturilla, valkohohtoisen meren ympäröiminä. He näyttävät levänneiltä, rennoilta, säteilevät elämänsä parhaassa iässä olevien ihmisten itsestään selvää kauneutta ja terveyttä.

Tuuli leyhyttää Auran vaaleina kiiltäviä hiuksia ja lyhyttä oliivinvihreää puuvillamekkoa. Hänen profiilinsa piirtyy taivasta vasten, kun hän kääntyy katsomaan ulapalle. Elea olisi aina halunnut tuollaisen ylevän virginiawoolfmaisena nenän, sillä eihän kukaan voi ottaa vakavasti naista, jolla on lapsekas nöpönenä. Miten turhamaisia murheita hänelläkin on ollut! Nyt

hän ottaisi millaisen perunanenän hyvänsä, jos vain saisi elää.

Elea etsii Salman tummista silmistä surua, mutta ne näyttävät loistavan vain lämpöä ja läsnäoloa. Otto sanoo jotakin ja taputtaa Matiasta olalle. He nauravat samaan aikaan, kuin samaa hymyä, Matias vain pidättyvämmiin. He voisivat olla veljekset, Elea ajattelee. Matiaksen olemus on varautunut, Oton rempseämpi, mutta molemmissa on jotakin poikamaista heidän seistessään siinä shortseissaan ja pellavapaidoissaan, vaalea Otto okranvärisessä, tummempi Matias sini-sessä, ruskettuneina ja kesätukka merituulen tuiver-tamana. He nauravat ja näyttävät siltä kuin mikään ei voisi vahingoittaa heitä.

Kunpa hän voisi astua heidän seuraansa siihen tuttuun, turvalliseen, kokonaiseen maailmaan, joka vielä viime viikon alussa oli hänenkin.

Elea ottaa askeleen kohti laituria, mutta äkkiä hänen on vaikeaa liikkua, edetä hetken reunoja pitkin seuraavaan. Hänen ympärilleen levittäytyy reittien verkosto, jonka keskellä hän on kuin tiheikössä, jossa polut lakkaamatta haarautuvat, vaihtavat suuntaa, kiertyvät spiraaleiksi. Jokainen hetki on loputtomien polkujen risteyskohta, johon on kerrostunut aiempia askeleita, juuria ja rihmastoja, viittoja menneisiin ja tuleviin reitteihin.

Hänestä tuntuu, että polut luhistuvat hänen takanaan, ja kun hän kääntyy, ne sortuvat myös hänen

edessään: kaikkialla pelkkää suistumista, syöksymistä, murskautumista pimeään, eikä hänellä ole paikkaa minne mennä. Kuin olisi pudonnut hetkeen, josta ei pääse eteen- eikä taaksepäin. Hän sulkee silmänsä ja toivoo, että kun hän avaa ne, polut jatkaisivat taas sinnikästä haaroittumistaan, välittämättä tyhjyydestä joka ammottaa niiden ympärillä.

5

OTTO IHMETTELEE, mihin Elea on kadonnut. Ensin vaimo vaatii juhlat ja sitten häviää juuri, kun ne ovat alkaneet. Ärtymys ja huoli vuorottelevat hänessä, kun hän vilkuilee laiturilta talolle. Niin Elean tapaista, että ääritilanteessakin pitää järjestää juhlat. Ikään kuin tässä ei olisi jo muutenkin tarpeeksi haasteita yhdelle perheelle. Eikö voisi ottaa vähän rauhallisemmin edes nyt, kun kaikki on vaarassa?

Viime päivinä epätoivo on noussut ja laskenut Otossa. Muiden kanssa jutellessaan hän saattaa hetkittäin unohtaa painajaisen, jonka keskelle hänet on paiskattu. Sitten se taas tihkuu häneen, niin että hän sävähtää eikä hetkeen tiedä, mikä on totta ja mikä kuvitelmaa, kuin unen rajalla, jossa toden ja epätoimen äkilliset paikanvaihdokset synnyttävät putoamisen tunteen.

Miten Elean käy? Miten heidän perheensä käy? Mitä helvettiä oikein on tapahtumassa?

Tulet kurottavat molempiin
ajan suuntiin: niillä muistellaan mennyttä ja
varoitetaan tulevasta. Voiko muistella
samaan aikaan niitä, jotka eivät palanneet,
ja niitä, jotka ovat vaarassa kadota?

Joukko ystäviä kokoontuu meren äärelle, kun tulten
nauha täplittää saaristoa muinaistulien yönä. Elea on juuri
saanut kuulla olevansa vakavasti sairas, mutta nuotion
loimussa tarinoita jakavien ystävien välille kasvaa
uudenlainen yhteys, joka kannattelee läpi olemassa-
olon järkkymisestä kumpuavan hädän.

Elotulet on väkevä ja syvä romaani merestä,
rakkaudesta ja kuoleman läheisyydestä, joka sytyttää
elämisen vimman.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-46891-3